

været sammen, var de straks bleven optaget af at drøfte helt andre Ting, og han havde saa glemt det.

»Saa lad os da tale ud engang!« udbrød hun.

»Kom, vi vil sætte os! Jeg synes, der igen er saa forfærdelig meget, jeg maa have at vide af dig.«

Hun skilte sig af med sit Overstykke og lagde ogsaa baade Handsker og Hat.

»Vidste du, at din Moder var syg?«

»Jeg vidste ingenting. Men hun har jo i mange Aar været svag.«

»Du har altsaa ikke søgt hende, ... heller ikke set nogen af dine Søskende?« spurgte hun ivrig og saae forskende paa ham henne fra den Krog af Sofaen, hvor hun havde slaaet sig ned.

»Nej,« svarede Per, der var beskæftiget med at hænge hendes Overstykke op paa Dørstolpen.

»Men hvordan fik du at vide, at de var flyttet her til Byen?«

»Jeg saae det en Dag tilfældigt i en Avis, hvor mine Søstre havde averteret om Spilleelever.«

»Tænk, er de musikalske, ... det har du aldrig fortalt.«

»Og forresten var Sagen allerede paa Tale ved min Faders Begravelse. De vilde flytte herover af Hensyn til et Par af mine yngre Brødre, der havde faaet Ansættelse her. Rimeligvis har de kun været her fra Flyttedag. Og Moder har vel ikke kunnet taale Rejsen.«

Der blev nogle Øjeblikkes Tavshed, hvorunder